

2ο ΠΕΙΡΑΜΑΤΙΚΟ ΓΕΝΙΚΟ ΛΥΚΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

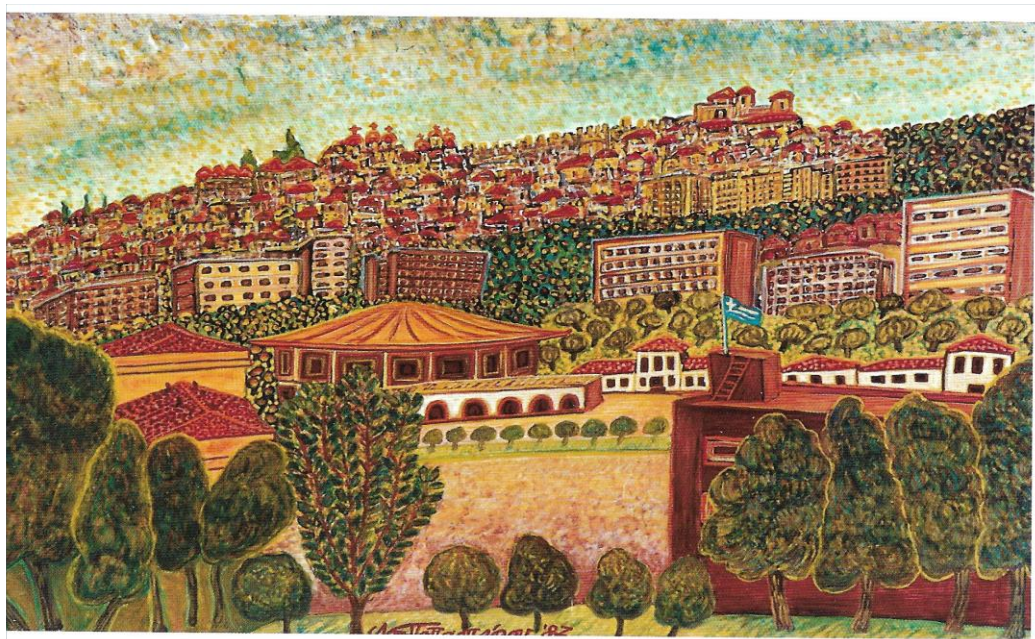
e- book με τα Βραβεία
του 4^{ου} Μαθητικού Διαγωνισμού
Δημιουργικής Γραφής Ποίησης - Διηγήματος

Θέμα: «Στους δρόμους της πόλης»

Τάσσα Μπιτσάνη, Σ' αναζητώ στη Σαλονίκη ξμερώματα, 2012

**ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ 4^{ου} ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ
ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΗΣ ΓΡΑΦΗΣ
29 Φεβρουαρίου 2019
ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ 4^{ου} ΜΑΡΑΘΩΝΙΟΥ ΑΝΑΓΝΩΣΗΣ
& ΤΕΛΕΤΗΣ ΒΡΑΒΕΥΣΗΣ 29 Μαρτίου 2019**

Ντίνος Παπασπύρου, *Η Θεσσαλονίκη από το μπαλκόνι μου*, τέμπρα, 1987

Υπεύθυνοι καθηγητές/τριες:

Δρ Τατιάνα Βαφειάδου (Φιλολόγος)

Δρ Ελένη Μερκενίδου (Φιλολόγος)

Δρ Αναστασία Μπιτσάνη (Φιλολόγος)

Δρ Εμμανουήλ Τζώρτζης (Φιλολόγος)

Σε συνεργασία με το ΕΠΕΣ (Επιστημονικό Εποπτικό Συμβούλιο) του 2^{ου} Πειραματικού ΓΕΛ Θεσσαλονίκης και τον Σύλλογο Γονέων και Κηδεμόνων του σχολείου

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Α. ΠΟΙΗΣΗ

Α΄ ΒΡΑΒΕΙΟ ΠΟΙΗΣΗΣ ΓΚΟΓΚΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΑ - 2^ο ΓΕΛ
ΚΑΛΑΜΑΡΙΑΣ σελ.6

Β΄ ΒΡΑΒΕΙΟ ΠΟΙΗΣΗΣ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΚΑΡΑΤΖΙΚΟΥ - 2^ο
ΠΕΙΡΑΜΑΤΙΚΟ ΛΥΚΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ σελ.7-8

Β΄ ΒΡΑΒΕΙΟ ΠΟΙΗΣΗΣ ΓΚΟΥΝΤΙΟΥ ΝΕΦΕΛΗ - ΑΡΣΑΚΕΙΟ
ΛΥΚΕΙΟ σελ.9-10

Γ΄ ΒΡΑΒΕΙΟ ΠΟΙΗΣΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΔΟΥ ΑΓΓΕΛΙΚΗ - 2^ο
ΠΕΙΡΑΜΑΤΙΚΟ ΛΥΚΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ σελ.11

Β. ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Α΄ ΒΡΑΒΕΙΟ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΗ ΜΑΡΙΑ -ΕΙΡΗΝΗ
ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΑ ΜΑΝΤΟΥΛΙΔΗ σελ. 13-18

Α΄ ΒΡΑΒΕΙΟ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ ΓΙΩΡΓΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ -
ΠΕΙΡΑΜΑΤΙΚΟ ΛΥΚΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ σελ. 19-21

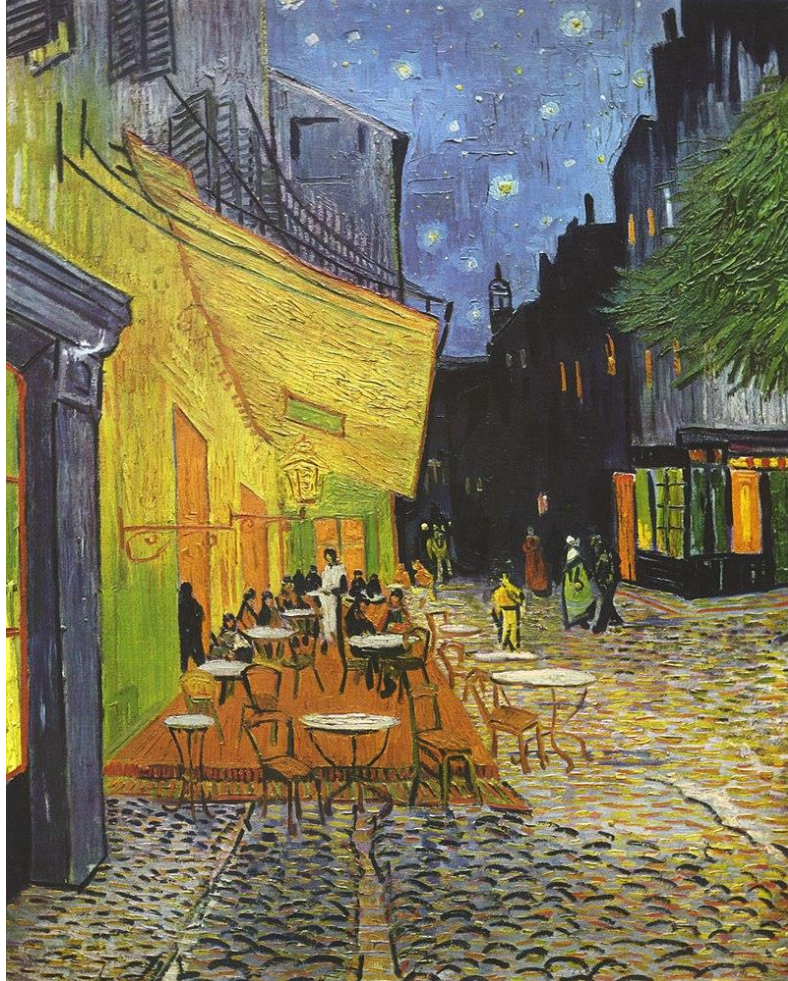
Β΄ ΒΡΑΒΕΙΟ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ -
2^ο ΓΕΛ ΚΑΛΑΜΑΡΙΑΣ σελ.22- 24

Γ΄ ΒΡΑΒΕΙΟ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ ΝΕΟΦΥΤΟΥ ΜΑΡΙΑΛΕΝΑ - ΓΕΛ
ΒΑΣΙΛΙΚΩΝ σελ.25-27

Γ΄ ΒΡΑΒΕΙΟ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ ΤΟΥΦΕΞΗ ΟΛΥΜΠΙΑ - 2^ο ΓΕΛ
ΘΕΡΜΗΣ «ΓΙΩΡΓΟΣ ΙΩΑΝΝΟΥ» σελ. 28-30

Γ΄ ΒΡΑΒΕΙΟ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ ΤΣΙΟΥΜΑ ΧΡΙΣΤΙΝΑ -
ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΑ ΜΑΝΤΟΥΛΙΔΗ σελ. 31-34

Vincent van Gogh, *Εξώστης καφενείου τη νύχτα*, 1888

ΠΟΙΗΣΗ

Claude Monet, *Boulevard des Capucines 3*

Α΄ ΒΡΑΒΕΙΟ ΠΟΙΗΣΗΣ

της ΓΚΟΓΚΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ

από το 2^ο ΓΕΛ ΚΑΛΑΜΑΡΙΑΣ

Η ΑΝΑΖΗΤΗΣΗ

Κατέβηκα κάτω στους δρόμους που λίγοι ακούν τη φωνή τους
Έψαξα στα μαύρα σοκάκια που λίγοι βλέπουν το φως τους
Κοίταξα πάνω στις λεωφόρους που λίγοι βρίσκουν τη γαλήνη τους
Κάθισα και κοίταξα απ' τα κάστρα τους δρόμους της πόλης
Μα δεν βρήκα πουθενά ό,τι ζητούσα

Περπάτησα μονοπάτια που λίγοι τολμούν να περάσουν
Έψαξα πάρκα και πλατείες, αδιέξοδα και οδούς χαμένες απ' το χρόνο
Βρήκα αντίλαλους και ξεχασμένες λέξεις, λόγια βουβά και πονεμένα
Κάθισα και κοίταξα γύρω μου τους δρόμους της πόλης
Δεν έπρεπε να ψάξω, πονάει αυτό που βρήκα

Κλείδωσα την πόρτα και έκλεισα τα παράθυρα, γιατί λίγοι έχουν δει αυτό
που είδα

Σκέπασα με τα χέρια μου τα αυτιά μου, γιατί λίγοι έχουν ακούσει αυτά
που άκουσα

Χάρισα τα όνειρά μου στο άγνωστο, γιατί λίγοι θέλουν να τα γνωρίσουν
Χαμήλωσα το κεφάλι μου και δεν κοίταξα γύρω μου
Δεν ξαναέψαξα ποτέ. Με σκότωσε η αλήθεια

Β΄ ΒΡΑΒΕΙΟ ΠΟΙΗΣΗΣ

της ΔΕΣΠΟΙΝΑΣ ΚΑΡΑΤΖΙΚΟΥ

από το 2^ο ΠΕΙΡΑΜΑΤΙΚΟ ΛΥΚΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Στους δρόμους της πόλης

Στους δρόμους της πόλης

Οι οθόνες πληθαίνουν

Στους δρόμους της πόλης

Τα παιδιά αρρωσταίνουν

Στους δρόμους τα σπίτια, αντηχούνε φωνές

Μα δεν παριστάνουν ανθρώπινες μορφές

Στα δέντρα των δρόμων, φωτεινές επιγραφές

Στα μυαλά των ανθρώπων, μαγικές μηχανές

Της πόλης τα χνώτα, παράλογη δίνη

κατοίκους ασύστολα ποθεί να ξεντύνει

Περπατητής:

κοιτάει μπροστά, μα χαμηλά

αγναντεύοντας με το πάθος της ζωής

τη συνήθεια της παρακμής

μένει ένα μεγάλο γιατί

ή μάλλον πολλά μικρά

παίζοντας σβούρα στη σιωπή

Της πόλης το πρόσωπο χλωμό, εξασθενεί

πουθενά όμως τώρα ασυγκράτητη οργή

Τα μάτια της πόλης, οι δρόμοι
Τα μάτια των ανθρώπων, η οθόνη

Και αν ανταλλάξουν βλέμματα κρυφά
Αυτή θα ζητήσει μια αγκαλιά
και ας μην είναι πια δικά της παιδιά

Στους δρόμους της πόλης
περασμένη γιορτή
Στους δρόμους της πόλης
περιπλανώμενη σιγή.

Jade: Ο ζωγράφος των δρόμων - η φωνή των φτωχών του Περού

Β΄ ΒΡΑΒΕΙΟ ΠΟΙΗΣΗΣ

Της ΓΚΟΥΝΤΙΟΥ ΝΕΦΕΛΗΣ από το ΑΡΣΑΚΕΙΟ ΛΥΚΕΙΟ

Στους Δρόμους της Πόλης

Μεγάλωσα στους δρόμους αυτής της πόλης
Αγαπημένη μου κρυψώνα οι βιβλιοθήκες της
Ο Θησαυρός της πόλης για εμένα
Στο μέρος αυτό γνώρισα πόλεις και δρόμους πολλούς
Δρόμους μεταφορικούς που μου άνοιξαν τους ορίζοντες να γνωρίσω νέους
Μεγάλωσα πλέον
Κάθε χειμώνας με αλλάζει, όπως αλλάζει και η πόλη και οι βιβλιοθήκες
της
Ο Λειβαδίτης δεν νοιώθει τη μελαγχολία μου
Και πλέον είμαι πολύ πεσιμίστρια για τον Καρυωτάκη
Την Πολυδούρη την απογοήτευσα
Νοιώθω εγκλωβισμένη σε αυτή την πόλη
και ψάχνω απεγνωσμένα το μίτο της Αριάδνης
για να βγω από το Λαβύρινθο
Μόνο ο Εγγονόπουλος είναι περήφανος σε αυτή την πόλη για εμένα,
επειδή ποτέ δε με ενδιέφερε η φήμη και η δόξα
Τα ποιήματά μου αποτελούν κομμάτι της ψυχής και της καρδιάς μου
Μόνη μου επιθυμία κάποιος στο δρόμο αυτόν να με νοιώσει
Ο Ρίτσος μέσα στις ατελείωτες συζητήσεις μας,
στα παγκάκια στους δρόμους της πόλης,
μου είπε να γράψω για τις υπαρξιακές μου ανησυχίες, αν θέλω να τον
βρω
Βόλτες ατελείωτες στα στενά αυτής της πόλης,
για να βρω έναν σύμμαχο στην τέχνη
Το βράδυ που με επισκέφτηκε ο Σεφέρης,
ήρθε στο αυτί και μου ψιθύρισε «Γράψε με σύμβολα»
Συμβουλή ισχυρή για να επιβιώσω εδώ
Κάθε χειμώνας με αλλάζει, όπως άλλαξε και η πόλη και η βιβλιοθήκη
της.

Η μεγαλύτερή μου στενοχώρια είναι που ποτέ δε βρήκα «τα παράθυρά»
του Καβάφη.

Και εγκλωβισμένη σε αυτήν την πόλη
τα βράδια που οι σκέψεις μου τσιρίζουν,
Βλέπω στον τοίχο τον Van Gogh να μου φωνάζει
«Η Θλίψη θα διαρκέσει για πάντα.»
Βγαίνω στους δρόμους της πόλης και τρέχω,
Με την ελπίδα πως ο Μινώταυρος δεν θα με πιάσει ούτε απόψε.

Gustav Klimt, Houses In Unterach On The Attersee

Γ ' ΒΡΑΒΕΙΟ ΠΟΙΗΣΗΣ

της ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΔΟΥ ΑΓΓΕΛΙΚΗΣ
από το 2^ο ΠΕΙΡΑΜΑΤΙΚΟ ΛΥΚΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Το βράδυ δίνει ζωή στους ψυχικά νεκρούς
Στους δρόμους της πόλης ένα καταφύγιο μπορείς να βρεις
Αισθήματα αμοιβαία για ανθρώπους που μας θεωρούν δεδομένους
Ίσως τελικά είναι κακή ιδέα να ανοιχτείς

Προχωράς σε έναν άγνωστο προορισμό
Χωρίς να ξέρεις που θα σε βγάλει ο θυμός
Η αγάπη ο έρωτας και η τρέλα
Λόγια που δεν ειπώθηκαν ποτέ με τη μέρα

Η σελήνη ζει μοναχή
δεν ξέρεις πως πάλι σε καθοδηγεί
στο μέρος εκείνο που θέλεις να αποφύγεις
Γεμίζοντάς σε με τύψεις, που θέλεις να φύγεις

Φώτα πολλά θαμπά
Στενά μεγάλα, αμέτρητα
Περπατάς και έχεις την αίσθηση πως σκας
Στην ομορφιά αυτής της πόλης που αγαπάς

Την αγαπάς;
Σαν έρχεται εκείνη στο μυαλό
Μάτια καστανά
συνηθισμένο χρώμα όπως πολλά...

Μαγαζιά παγίδα στην καρδιά
Ανθρώπινες φωνές γυναικείες, αντρικές
Μια πόλη γεμάτη ιδέες και σκέψεις δυνατές
Μα εσύ παραμένεις χαμένος στο αύριο του χθες

Που καταλήγεις τελικά;
Σε ποιαν ανέμελη ερημιά;
Σε συζητήσεις επιφανειακές;
Ή σε μια αγκαλιά που θες;

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Τάσα Μπιτσάνη, Οι Δρόμοι της Αγάπης είναι Νυχτερινοί, 2009

Α΄ ΒΡΑΒΕΙΟ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

Στους δρόμους της πόλης

της ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΗ ΜΑΡΙΑΣ -ΕΙΡΗΝΗΣ

από τα ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΑ ΜΑΝΤΟΥΛΙΔΗ

Ήταν ένα χλωμό πρωινό. Το πρωινό μιας μέρας που δεν προμήνυε τίποτε το ξεχωριστό. Η Μαίρη Ρίγκμπι άνοιξε την πόρτα του μικρού σπιτιού της και ξεχύθηκε στους γυαλιστερούς από υγρασία δρόμους του Λονδίνου.

Η Μαίρη ήταν μια συνηθισμένη τριαντάχρονη κοπέλα. Ντυμένη με τα ρούχα που προτιμούσαν τα περισσότερα κορίτσια της πόλης, κατευθυνόταν από την συνηθισμένη στις αγγλικές μεγαλουπόλεις, παλιά βικτωριανή μονοκατοικία της στο γραφείο όπου κάθε μέρα έκανε μία, κάθε άλλο παρά ασυνήθιστη, δουλειά: επεξεργασία αιτήσεων του βρετανικού δημοσίου. Δεν την ενοχλούσε ποτέ η ρουτίνα· αντιθέτως, της πρόσφερε ένα αίσθημα ασφάλειας. Λάτρευε να αντικρίζει τα ίδια κτήρια κάθε μέρα, ενώ οι καμπάνες της Αγγλικανικής Εκκλησίας κάθε πρωί στις 9 ακριβώς την χαροποιούσαν και την έκαναν να νιώθει ότι ζούσε την τέλεια οργανωμένη ζωή. Ήταν, χωρίς αμφιβολία, ένα άτομο που σύμφωνα με τους γύρω της δεν θα ξέφευγε ποτέ από την πεπατημένη.

Ωστόσο αυτήν τη φορά κάτι είχε αλλάξει. Η Μαίρη είχε ένα κακό προαίσθημα, οσμιζόταν, θα έλεγε κανείς, την αλλαγή στο πρόγραμμά της που λειτουργούσε μόνιμα σαν ελβετικό ρολόι. Πράγματι, τα σπίτια στην επόμενη λεωφόρο δεν ήταν

αυτά που ήξερε · αντί για μουντούς τούβλινους τοίχους τα κτίσματα στις δυο πλευρές του δρόμου είχανε χρώματα φωτεινά, μάρμαρα στις κολώνες τους και φουτουριστικά σχέδια σαν να τα σχεδίασε ο πιο τρελός αρχιτέκτονας.

«Αν είναι δυνατόν!», αναφώνησε τρίβοντας τα μάτια της.

Θορυβημένη, περπάτησε την υπόλοιπη διαδρομή ως τη δουλειά της. Ευτυχώς το περιβάλλον εκεί είχε μείνει ίδιο και απaráλλαχτο.

Τις επόμενες μέρες συνέβησαν αμέτρητα παρόμοια περιστατικά. Το μαγαζάκι από όπου αγόραζε κάθε πρωί τα ίδια μάφιν για να φάει στο διάλειμμα της πουλούσε πλέον μόνο πίτες, λαχταριστές και μεγάλες, και χυμούς από φρούτα παράξενα, εξωτικά. Σε μια κοντινή στάση του μετρό εμφανίστηκε μία κυρία με πολύχρωμα μαλλιά που φώναζε συνθήματα για παγκόσμια ειρήνη και ισότητα, ανατρέποντας την απόλυτη ησυχία της πόλης, τα αυτοκίνητα έβγαζαν από την εξάτμισή τους έναν περίεργο καπνό, άλλοτε ροζ και άλλοτε πράσινο, ενώ, "Ω Θεέ μου", μέχρι και το αφεντικό στη δουλειά είχε τρελαθεί και γυρνούσε πάνω κάτω στους διαδρόμους χορεύοντας και τραγουδώντας! Η Μαίρη βλέποντας το βασιλικό οικόσημο του απέναντι τοίχου και μελαγχολώντας για την απώλεια της αγαπημένης της ηρεμίας, αναρωτιόταν τι μπορεί να είχε πάει τόσο στραβά, ώστε να αναποδογυρίσει ολόκληρος ο κόσμος της.

Η απάντηση δεν άργησε να έρθει. Φεύγοντας μια μέρα από τη δουλειά της, η Μαίρη αποφάσισε να τηλεφωνήσει στους γονείς της, στο Λίβερπουλ, όπως έκανε κάθε απόγευμα. «Η μόνη συνήθεια που δεν έχει αλλάξει!», σκέφτηκε. Με το κινητό της να έχει ξεμείνει από μπαταρία κατευθύνθηκε στον κοντινότερο θάλαμο. Την ώρα που πληκτρολογούσε το νούμερο, αντίκρισε ένα κομμάτι χαρτί κολλημένο στο κόκκινο περίβλημα

του θαλάμου το οποίο δεν είχε ξανά δει ποτέ. Εκνευρισμένη από την νέα αυτή αλλαγή στο περιβάλλον της το διάβασε, μένοντας έκπληκτη μ' αυτό που έγραψε: "Μαντάμ Κλαούντια: Ξέρουμε τα πάντα για σένα! Τηλεφώνησε για να δώσεις λύση σε κάθε μικρό ή μεγάλο πρόβλημα. "

«Μεγάλο. Αρκετά μεγάλο, όντως» αναφώνησε η Μαίρη η οποία δε δίστασε να καλέσει την... μαντάμ, όχι για να μάθει την αλήθεια, αλλά κυρίως για να ξεσπάσει κάπου, λες και εκείνη έφταιγε για όλα τα περίεργα πράγματα που συνέβαιναν. Πριν όμως προλάβει να πει οτιδήποτε, η φωνή στην άλλη γραμμή ψιθύρισε μυστηριωδώς: "Το βιβλίο σου έχει πέσει σε λάθος χέρια. " Το σήμα χάθηκε και επικράτησε μία τρομαχτική σιωπή.

Η Μαίρη εκείνο το βράδυ δεν κοιμήθηκε καθόλου σκεπτόμενη τα λόγια της μάντισσας. Αρχικά δεν έδωσε ιδιαίτερη σημασία σε αυτά, θεωρώντας ότι ήταν ένα από τα καλοστημένα αλλά κακόγουστα αστεία που κάποιος εδώ και μέρες σίγουρα έκανε για να την οδηγήσει στην παράνοια. Στη συνέχεια όμως, κατέληξε στο συμπέρασμα ότι αυτή μπορεί να είναι και η μόνη της σωτηρία: «Τι έχω να χάσω; Ίσως να καταφέρω να τα κάνω όλα όπως πριν αν την ακούσω». Δεν πίστευε στη δύναμη της μαγείας και θεωρούσε τους μάντεις απλούς τσαρλατάνους, παρ' όλα αυτά ήταν τέτοια η απελπισία της να βρει ξανά τη λατρεμένη της ρουτίνα που βάλθηκε να αποκρυπτογραφήσει τα λόγια της από μηχανής Θεάς του σκονισμένου εκείνου θαλάμου.

Μετά από μέρες αναζήτησης, προσπαθώντας να μάθει οποιαδήποτε πληροφορία ρωτώντας φιλόλογους και βιβλιοθηκονόμους δεν κατάφερε να βρει μία λύση. Την ώρα που ξεφύλλιζε άλλο ένα βιβλίο, ένα παπαγαλάκι μπήκε από το ανοιχτό παράθυρο και κάθισε στον ώμο της. Κουρασμένη από

τις άκαρπες απόπειρες της να επαναφέρει τα πάντα στην τάξη, πέταξε το βιβλίο της στο σωρό με τα υπόλοιπα στο πάτωμα και έπεσε να κοιμηθεί. « Δεν θα ξαναβρώ ποτέ την παλιά μου ζωή», ήταν η τελευταία της σκέψη πριν χαθεί στην αγκαλιά του Μορφέα, βλέποντας το ίδιο όνειρο: περπάτημα στους γκρίζους καταθλιπτικούς δρόμους και εργασία στην βαρετή δουλειά της η στασιμότητα της οποίας της έλειπε αφάνταστα.

Η απάντηση όμως βρισκόταν πιο κοντά απ' όσο νόμιζε. Πίσω από τους, ριγέ πλέον, τοίχους ενός κυβερνητικού κτηρίου κοντά στη Βουλή των Λόρδων στεκόταν ένας γέροντας ο οποίος πουλούσε παλιά βιβλία κάθε είδους. Η φωνή του χανόταν ανάμεσα στις κόρνες και τις φωνές που ακούγονταν στην πολυσύχναστη πλατεία και ο πάγκος του ήταν τόσο μικρός, σχεδόν απαρατήρητος ανάμεσα στους φοίνικες και τους ιβίσκους που - ώ τι έκπληξη!- είχαν φυτρώσει ανάμεσα στις πολυκατοικίες. Η Μαίρη, σαν από θαύμα, παραπάτησε στο πεζούλι μπροστά του και τον αντίκρισε για πρώτη φορά, καθώς εκείνος της έδωσε το χέρι του για να σηκωθεί. Αποφάσισε να αγοράσει ένα βιβλίο του, ως ένδειξη ευγνωμοσύνης.

- Ψάχνετε κάτι συγκεκριμένο;
- όχι, σας ευχαριστώ, μου αρέσουν όλα! Δεν μπορώ να διαλέξω!

Το πρόσωπο του γέροντα φωτίστηκε.

- Ξέρετε κυρία, η μητέρα μου πάντα έλεγε ότι η ζωή του καθενός μας είναι σαν ένα μυθιστόρημα: ποτέ δεν γνωρίζει κανείς τι θα γράφει το επόμενο κεφάλαιο. Θα μπορούσα μήπως να σας βοηθήσω να βρείτε τη δική σας;

- Μακάρι να ήταν δυνατό αυτό. Ξέρετε, μου συμβαίνουν πολύ περίεργα πράγματα τώρα τελευταία. Η καθημερινότητά μου δεν είναι αυτή που ήξερα, τα πάντα γύρω μου, τα σπίτια, οι δρόμοι, τα αυτοκίνητα, οι άνθρωποι, έχουν αλλάξει.

- Ίσως ο συγγραφέας σας να είναι λίγο τρελός τότε! Λίγη τρέλα είναι απαραίτητη για να συνεχίσουμε να ζούμε!

Ξεστομίζοντας αυτά τα λόγια, έβγαλε από μία χάρτινη κούτα ένα μικρό βιβλίο και της το έδωσε. Με το που το άνοιξε, αντίκρισε μέσα ζωγραφιές, μικρά και μεγάλα γράμματα και μουτζούρες από πολύχρωμους μαρκαδόρους πάνω από τις λέξεις.

- Ω Θεέ μου! Μάλλον κάποιο από τα εγγόνια μου θα το κατέστρεψε όταν δεν το πρόσεχα σωστά σπίτι μου! Περιμένετε να το επιστρέψω.

Το βιβλίο θύμιζε στη Μαίρη τη δική της ζωή, η οποία σαν να είχε κάνει στροφή εκατόν ογδόντα μοιρών τον τελευταίο καιρό. Κοίταξε την πόλη τριγύρω της και στη συνέχεια το βιβλίο. Πράγματι η οργάνωση για την οποία διακρινόταν έκανε φτερά και τη θέση της πήρε μια μία μαγική παιδική αφέλεια.

Ανοιγόκλεισε τα μεγάλα καστανά μάτια της για ένα κλάσμα του δευτερολέπτου και - τι παράξενο!- ο πάγκος με τα βιβλία αλλά και ο πωλητής είχαν εξαφανιστεί από προσώπου γης. Είχαν συμβεί όμως τόσα ασυνήθιστα πράγματα πρόσφατα που δεν έδωσε και σημασία σ' αυτήν την, σίγουρα μυστηριώδη, συνάντηση. Ο πολύχρωμος άνεμος που κατέκλυσε την καθημερινότητά της είχε αλλάξει αρκετά.

Στα χέρια της είχε μείνει το μουτζουρωμένο βιβλίο. Το μυαλό της τριβέλιζαν τα τελευταία λόγια του γέροντα: « να το αλλάξω». « Να αλλάξω». «Σίγουρα όμως θέλω να αλλάξω; Να γυρίσω ξανά πίσω;».

Το παιδί μέσα της είχε ξυπνήσει. Τελικά δεν ήταν τόσο άσχημη η αλλαγή ή μάλλον, οι αλλαγές που συνέβησαν. Ο πωλητής την έκανε να δει την κατάσταση στην οποία βρισκόταν με άλλο μάτι.

« Ο συγγραφέας μου ε; Πρέπει λοιπόν να βρω τον παλιό, αφού αυτός έλεγχε τα πάντα.»

Η νοσταλγία της ρουτίνας της όμως είχε αρχίσει να σβήνει. Άραγε, ποιος έλεγχε τη ζωή της; Το αφεντικό, η βασίλισσα, οι γονείς της, ή μήπως κάποια άλλη ανώτερη δύναμη;

Άνοιξε το βιβλίο της και διάβασε δυνατά την πρώτη φράση.

« Ήταν ένα χλωμό πρωινό. Το πρωινό μιας μέρας που δεν προμήνυε τίποτε το ξεχωριστό». « Και γιατί να μη γίνω εγώ συγγραφέας της ζωής μου;»

Η Μαίρη Ρίγκμπι πέταξε το βιβλίο στην άκρη του πεζοδρομίου και συνέχισε το δρόμο της.

Claude Oscar Monet, *Bordighera*

Α΄ ΒΡΑΒΕΙΟ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

Στους δρόμους της πόλης

της ΓΙΩΡΓΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑΣ

από το 2^ο ΠΕΙΡΑΜΑΤΙΚΟ ΛΥΚΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Μια νέα μέρα ξημερώνει. Ο ήλιος ανατέλλει και οι φωτεινές ηλιαχτίδες παλεύουν να μπουν στο δωμάτιό μου, ενώ οι κουρτίνες παίρνουν μια χρυσή απόχρωση η οποία δημιουργεί μια ονειρική και παραμυθένια ατμόσφαιρα.. Μόλις ακουστεί το ξυπνητήρι, ανακάθομαι στο κρεβάτι μου και περιμένω τη γλυκιά καλημέρα της μαμάς μου. Έπειτα από λίγη ώρα , ακούω τα χαρούμενα βήματά της στο διάδρομο και μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα, έχει ξαπλώσει δίπλα μου, δίνοντάς μου ένα τρυφερό φιλί στο μέτωπο.

«Καλημέρα μαμά» της λέω. «Μου φαίνεσαι κατσοφιασμένη γλυκιά μου, συμβαίνει κάτι;» με ρωτάει όλο ανησυχία. Τώρα τελευταία δεν έχω όρεξη για τίποτα. Πάντα είμαι λυπημένη και όλες οι δραστηριότητες που παλιά αγαπούσα, φαντάζουν πια ασήμαντες στο μυαλό μου. «Απλά φοβάμαι μαμά» της λέω και ένα δάκρυ κυλάει στα καυτά μάγουλά μου. Μόλις το βλέπει αυτό, με κλείνει μέσα στη ζεστή αγκαλιά της και έτσι μπορώ να νοιώσω το ευωδιαστό της άρωμα να γαργαλάει τα ρουθούνια μου. Καθώς μου χαϊδεύει τα μαλλιά θυμάμαι όλες τις φορές που ήταν δίπλα μου για να με ηρεμεί και χαμογελάω ασυναίσθητα. Ειλικρινά δεν ξέρω τι θα έκανα χωρίς αυτή στο πλευρό μου.

«Έχω μια ιδέα που είμαι σίγουρη ότι θα τη λατρέψεις» μου λέει και με σηκώνει για να με βάλει στο καροτσάκι μου. Ναι καλά ακούσατε. Είμαι ανάπηρη. Όλα άρχισαν όταν ο μπαμπάς μου αποφάσισε να με πάει σπίτι ενώ ήταν μεθυσμένος. Είχα ένα πολύ άσχημο προαίσθημα αλλά φυσικά το αγνόησα και θεώρησα ότι το μυαλό μου παίζει παιχνίδια. Έκανα μεγάλο λάθος. Εκείνο το ατύχημα δε μου στοίχισε μόνο υην ικανότητα να περπατήσω αλλά και ... τον πατέρα μου. Κάθε βράδυ ακούω τη μαμά μου να προσεύχεται σιγανά στο δωμάτιό της. Μας λείπει, όμως δεν μπορούμε να αλλάξουμε τα γεγονότα του παρελθόντος.

Πηγαίνουμε στην κουζίνα και τρώμε πρωινό ακούγοντας μουσική. Η μαμά πάντα έχει τον τρόπο της να με κάνει να νοιώθω καλύτερα. Επιστρέφουμε στο δωμάτιό μου, με βοηθάει να ντυθώ και ετοιμαζόμαστε να βγούμε έξω. «Σήμερα αγάπη μου θα πάμε στα μέρη που συχνάζαμε όλοι μαζί, όταν ήσουν μικρή». Ξαφνικά ένα χαμόγελο αποτυπώνεται στο πρόσωπό μου διότι μετά από τόσο καιρό ανυπομονούσα να ξαναδώ τα αγαπημένα μου μέρη, που τόσο πολύ μας είχαν λείψει.

Μόλις βγήκαμε έξω, παρατήρησα καλύτερα το τοπίο. «Δεν έχει αλλάξει τίποτα» μονολόγησα και έκανα σήμα στη μαμά μου να προχωρήσουμε. Οι δρόμοι ήταν γεμάτοι από ανθρώπους οι οποίοι έτρεχαν αγχωμένοι για να προλάβουν τις δουλειές τους και αγνοούσαν τελείως τις ομορφιές της πόλης, ωστόσο εγώ χαμογελούσα αφού όλες οι αναμνήσεις μαζί με την οικογένεια μου, έκαναν την εμφάνισή τους. Θυμάμαι πόσο ανέμελα έτρεχα στους δρόμους της Τσιμισκή, σκοντάφτοντας αρκετές φορές πάνω σε αγνώστους λόγω της απροσεξίας μου και γέλασα μόνη μου. Ξτάσαμε Αριστοτέλους και είπα στη μαμά μου να κάνουμε μια σύντομη στάση σε ένα από τα ξύλινα, κόκκινα παγκάκια της πλατείας, παρατηρώντας τα αμέτρητα πολύχρωμα περιστέρια. Το ένα ήταν πιο όμορφο από το άλλο και το καθένα είχε τον δικό του ξεχωριστό συνδυασμό χρωμάτων κάνοντάς το μοναδικό στα μάτια μου.

Μια ηλικιωμένη κυριούλα, τα τάζε ψίχουλα και αυτά πάλευαν μανιωδώς μεταξύ τους για το ποιο θα φάει τη μεγαλύτερη ποσότητα. Έστριψα το βλέμμα προς την αντίθετη κατεύθυνση και είδα πολλές παρέες εφήβων να γελάνε, ακούγοντας μουσική. Φαίνονταν τόσο οικείοι και αγαπημένοι μεταξύ τους. Δάκρυα πήγαν να κάνουν την εμφάνισή τους όμως κατάφερα και τα συγκράτησα γιατί δεν ήθελα να χαλάσω την «ξεχωριστή» μας ημέρα.

Στα μαγαζιά με φαγητό, μικρές και πονηρές γατούλες, προσπαθούσαν να «κλέψουν» λίγο από τις μερίδες των ανθρώπων που κάθονταν εκεί και φυσικά πετύχαιναν εύκολα το στόχο τους. Έτσι και αλλιώς ποιος μπορεί να αντισταθεί στα γλυκά τους ματάκια;

Ύστερα από αρκετή ώρα, πρότεινα στη μαμά μου να πάμε στον Λευκό Πύργο και φυσικά αυτή σηκώθηκε αμέσως, πρόθυμη.

Η παραλία ήταν έτοιμη να πινηγεί από τις τόσες διαφορετικές προσωπικότητες που περπατούσαν και απολάμβαναν τον ανοιξιάτικο ήλιο του Απριλίου, ξεχνώντας όλα τα προβλήματά τους, αφιερώνοντας λίγο

από το χρόνο τους ακούγοντας τα κύματα να σκάνε στα τοιχώματά της. Μετά από λίγο το Θεσσαλονικιώτικο κουλούρι και το μαλλί της γριάς κάνουν την εμφάνισή τους, γεμίζοντας την ατμόσφαιρα με μυρωδιές τόσο ευωδιαστές που ήταν ικανές να σε ταξιδέψουν σε αλλιώτικους προορισμούς. Βλέποντας τόσα χαρούμενα πρόσωπα να εξιστορούν τις δικές τους εμπειρίες, με έκαναν να νοιώσω ευτυχισμένη όπως και η μαμά μου. Ήταν πραγματικά μαγευτική εμπειρία.

Τελικά γυρίσαμε όλη την πόλη. Πέρασαμε από αμέτρητα στενάκια τα οποία είχαν τη δικιά τους ιστορία να διηγηθούν. Άλλα ήταν σκοτεινά προκαλώντας σου ένα αίσθημα περιέργειας που σε καλούσαν να πας να τα εξερευνήσεις, ενώ άλλα είναι τόσο φωτεινά που σε κάνουν να νομίζεις ότι βρίσκεσαι σε ένα αλλιώτικο μέρος. Βλέποντας την πόλη από ψηλά, νοιώθεις ελεύθερος, σαν να πετάς μακριά και πιστεύω ότι αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο την κάνει τόσο ξεχωριστή. Είναι τόσο μυστήρια που κανένας δεν έχει καταφέρει ακόμα να την εξηγήσει με λόγια.

Παρόλο που ξέρω ότι ίσως να μην είμαι ικανή να περπατήσω ποτέ, αλλά τουλάχιστον μπορώ να πω με σιγουριά πως αυτοί οι δρόμοι με έχουν κάνει να ξεχάσω την κατάστασή μου και να μεταμορφωθώ σε έναν καλύτερο άνθρωπο. Νοιώθω όλο και πιο δυνατή μέρα με τη μέρα, χάρη στη μητέρα μου αλλά και στις αναμνήσεις που έχω ζήσει σε αυτά τα μέρη.

Η αγάπη μου για τη Θεσσαλονίκη θα υπάρχει πάντα μέσα στο μυαλό μου ενώ οι δρόμοι της χαραγμένοι στην καρδιά μου. Πιστεύω ότι ο πατέρας μου θα ήταν περήφανος για μένα.

Louis Magre - City Dreams II

Β΄ ΒΡΑΒΕΙΟ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

Στους δρόμους της πόλης

του ΜΙΧΑΗΛΙΔΗ ΔΗΜΟΣΘΕΝΗ
από το 2^ο ΓΕΛ ΚΑΛΑΜΑΡΙΑΣ

Είναι βράδυ. Έξω τίποτα δεν ακούγεται. Όλοι έχουν επιστρέψει από νωρίς στα σπίτια τους. Κανείς δεν θέλει να τον βρει η νύχτα στους δρόμους. Δύσκολοι καιροί. Μόνο εκείνος σπάει την ησυχία με το σφύριγμά του. Στέκεται εδώ και ώρα έξω από το πίσω μέρος ενός κρεοπωλείου. Την περιμένει. Έχει έρθει πάλι η πρώτη του μήνα και πρέπει να της δώσει την διατροφή. Είχαν δώσει ραντεβού εκεί μα αυτή είχε αργήσει, πράγμα που τον παραξένεψε διότι ήταν πάντα τυπική στα ραντεβού της, πριν χωρίσουν τουλάχιστον. Αυτός την περίμενε υπομονετικά. Θα προτιμούσε βέβαια να είναι σε οποιοδήποτε άλλο μέρος της πόλης. Η γειτονιά εκείνη δεν είχε και την καλύτερη φήμη και μόλις ο ήλιος έδυε τα πράγματα αγρίευαν. Αυτό ήρθε να του το υπενθυμίσει μια κραυγή που ακούστηκε από λίγο πιο κάτω και τον έκανε να ανατριχιάσει. Του φάνηκε γνωστή. Για μια στιγμή του πέρασε από το μυαλό η σκέψη πως ίσως ήταν εκείνη. Ύστερα όμως θυμήθηκε πως ήταν ιδιαίτερα προσεχτική, άλλωστε έμενε εκεί κοντά και είχε μάθει. Η ίδια του είχε πει να προσέχει. Νοιαζόταν ακόμη γι' αυτόν, όπως κι εκείνος. Για τον λόγο αυτό την περίμενε ακόμα. Τον ενοχλούσε πολύ η μυρωδιά των σκουπιδιών του κρεοπωλείου μα δεν έφευγε. Ήθελε να τη δει. Έκανε να ανάψει δεύτερο τσιγάρο όταν πάλι από μακριά άκουσε φωνές. Σκέφτηκε να πάει για να δει τι συμβαίνει μα συγκρατήθηκε. Δεν ήθελε μπελάδες. Γνώριζε καλά τι συνέβαινε στους δρόμους της πόλης τη νύχτα. Ο χρόνος κυλούσε αργά. Άναψε τρίτο τσιγάρο. Εκείνη ακόμα να φανεί. Οι μυρωδιές του σάπιου κρέατος από τα σκουπίδια μα και της αποχέτευσης του τρυπούσαν τα ρουθούνια. Προσπάθησε να την πάρει στο κινητό μα δεν απάντησε. Σκέφτηκε πως θα το ξέχασε πάλι στο σπίτι. Άναψε άλλο ένα τσιγάρο. Είχε χάσει το μέτρημα. Αυτή δεν ερχόταν. Από τον ουρανό άρχισαν να πέφτουν λευκές νιφάδες χιονιού. Μια από αυτές έσβησε απαλά το τσιγάρο του. Αν υπήρχε άλλο ένα πράγμα που δεν άντεχε εκτός από τις έντονες μυρωδιές αυτό ήταν το χιόνι. Τα κρέατα από τους

κάδους συνέχιζαν να τον βασανίζουν με την μυρωδιά τους. Του ήρθε αναγούλα, μα κρατήθηκε. Πήρε μια βαθιά ανάσα. Άναψε το τελευταίο τσιγάρο του πακέτου και προσπάθησε να την καλέσει πάλι στο τηλέφωνο. Άδικος κόπος. Είχε κουραστεί να στέκεται όρθιος και κάθισε στην άκρη του πεζοδρομίου. Ανησύχησε. Σκέφτηκε να πάει να την ψάξει, μα τελικά δεν κουνήθηκε. Της είχε εμπιστοσύνη. Περίμενε κι άλλο. Τίναξε το χιόνι από τα μαλλιά και τα ρούχα του και ψηλάφισε το παλτό του για να βρει νέο πακέτο. Σηκώθηκε όρθιος και άρχισε να κόβει βόλτες τριγύρω. Όση ώρα περίμενε είχαν ακουστεί και άλλες φωνές από μακριά και μαζί μ' αυτές κάτι που έμοιαζε με ποδοβολητό. Ύστερα όμως πάλι ησυχία. Έκανε και τρίτη απόπειρα να την πάρει τηλέφωνο μα και πάλι τίποτα. Πέρασε από το μυαλό του η σκέψη να φύγει μα τον διέκοψε ένας δυνατός θόρυβος. Τον τρόμαξε για μια στιγμή. Ήταν ένα λευκό φορτηγό. Είχε έρθει για να παραδώσει προμήθειες στο κρεοπωλείο. Εκείνος προσπαθούσε εδώ και ώρα να αντέξει τη μυρωδιά που τόσο σιχαίνονταν μα θα έσπαγε σε λίγο. Όσο οι εργάτες ξεφόρτωναν τα κρέατα από το φορτηγό ένα τελάρο έπεσε κάτω και έσπασε στα πόδια του. Δεν άντεξε. Η δυσωδία τον χτύπησε. Ξέρασε στην άκρη του πεζοδρομίου. Εκείνοι γέλασαν μαζί του. Είχε χάσει το χρώμα μα και την υπομονή του. Γύρισε αμέσως και άρχισε να απομακρύνεται. Δεν είχε περπατήσει πολύ όταν από πίσω του άκουσε έναν παράξενο θόρυβο. Οι νιφάδες του χιονιού έπεφταν από την αντίθετη κατεύθυνση σα να τον προέτρεπαν να μη γυρίσει και να συνεχίσει τον δρόμο του. Εκείνος όμως δεν τις άκουσε. Στράφηκε προς την πηγή του θορύβου. Ο συνδυασμός σκοταδιού και χιονιού έκανα την ορατότητα δύσκολη. Εκείνος προχώρησε για να μπορέσει να δει από που προέρχονταν ο ήχος. Μέσα του φλέρταρε με την ιδέα να φύγει τρέχοντας μα κάτι τον ωθούσε να συνεχίσει. Δεν είχε προχωρήσει πολύ όταν διέκρινε από το απέναντι πεζοδρόμιο μια φιγούρα. Για μια στιγμή νόμισε πως ήταν εκείνη, μα όταν προχώρησε περισσότερο είδε πως υπήρχαν και άλλοι. Ακούστηκαν πάλι φωνές. Κοντοστάθηκε στην άκρη του δρόμου και κοκάλωσε. Δεν μπορούσε λέξη να προφέρει. Μια ομάδα αντρών είχε στριμώξει στην άκρη μια αλλοδαπή γυναίκα. Εκείνη φώναζε καθώς τη ξυλοκοπούσαν. Είχε παγώσει. Δεν ήξερε τι να κάνει. Δεν άντεχε να τους αφήσει να συνεχίσουν μα αν πήγαινε θα έμπλεκε στα σίγουρα. Ο ιδρώτας που έτρεξε από το μέτωπό του έλιωσε αργά το χιόνι που συνέχιζε ακόμα να πέφτει. Πλησίασε περισσότερο. Η

γυναίκα έκλαιγε και φώναζε για βοήθεια ενώ εκείνοι πλέον της είχαν ανοίξει τα πόδια. Το γέλιο τους σε συνδυασμό με τις κραυγές της κατέληγαν στα αυτιά του κάνοντας τον να τα νιώθει σαν χαστούκια. Πλησίασε λίγο περισσότερο. Η καρδιά του σφίχτηκε στη θέα του προσώπου της. Έκανε μερικά ακόμα βήματα και πλέον τους έβλεπε καθαρά. Τότε όμως ήταν που είδε κάτι που τον σταμάτησε. Ένας από τους άντρες κρατούσε στο χέρι του μια κόκκινη τσάντα. Έμεινε ακίνητος. Τον έλουσε κρύος ιδρώτας. Ήξερε εκείνη τη τσάντα. Ο ίδιος την είχε αγοράσει σαν δώρο στην πρώην γυναίκα του, εκείνη που περίμενε όλο το βράδυ. Σκέψεις άρχισαν να τον κατακλύζουν. Το είχε καταλάβει. Γι' αυτό οι κραυγές που είχε ακούσει λίγες ώρες πριν του φάνηκαν γνωστές. Ήταν όντως εκείνη που φώναζε. Έκανε μερικά πίσω βήματα και σκόνταψε σε ένα γυναικείο παπούτσι. Το αναγνώρισε και αυτό. Ήταν δικό της. Γύρισε το βλέμμα του για να την ψάξει πανικόβλητος. Σε μια γωνία του δρόμου ξεχώρισε βαθύ κόκκινο. Τα δάκρυά του έλιωσαν το χιόνι του δαπέδου. Γι' αυτό είχε αργήσει. Δεν ένιωθε τα πόδια του. Το χιόνι είχε καλύψει εντελώς το πρόσωπό του. Οι άντρες από μακριά τελείωσαν με την γυναίκα και έτρεξαν. Εκείνος έμεινε εκεί. Τα πόδια του τον εγκατέλειψαν και έπεσε κάτω. Το μυαλό του είχε θολώσει. Έχει ησυχία. Μια ησυχία δυνατότερη από κάθε θόρυβο. Έξω τίποτα δεν ακούγεται. Οι δρόμοι της πόλης είναι άδειοι. Το χιόνι πέφτει. Δύσκολοι καιροί.

Kimberly Kiel, *Make Your Introductions*

Γ΄ ΒΡΑΒΕΙΟ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

της ΝΕΟΦΥΤΟΥ ΜΑΡΙΑΛΕΝΑΣ

από το ΓΕΛ ΒΑΣΙΛΙΚΩΝ

«ΕΠΙΚΛΗΣΗ ΣΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ»

Ένα κορίτσι μοναχό είμαι που συνηθίζει να περπατάει για ώρες στο δρόμο χωρίς λόγο, δίχως αιτία. Σαν άστεγη περιπλανιέμαι τα βράδια, σαν να μην έχω σπίτι. Αυτός ο τόπος δε με χωράει. Σπάνια έχω κάποιον για παρέα στο δρόμο μου διότι σπάνια συναντώ ανθρώπους οι οποίοι θέλουν να συζητήσουν μαζί μου κι έχουν διάθεση να με καταλάβουν. Ο κόσμος νομίζει πως είμαι μια ονειροπαρμένη που γράφω ποιήματα χωρίς να έχω καμιά επαφή με την πραγματικότητα. Πιστεύει πως έχω χάσει τα λογικά μου γιατί καθώς περπατάω μιλάω. «Μιλάς μόνη σου;» με είχε ρωτήσει κάποια στιγμή ένας περαστικός. «Όχι» του απάντησα «μιλάω με τον εαυτό μου.»

Τις ώρες αιχμής, τις ώρες δηλαδή που η έμπνευση κατακλύζει το μυαλό μου, φεύγω από το σπίτι έχοντας μόνο στο χέρι μου ένα τετράδιο και ένα μολύβι και ειλικρινά δεν ξέρω που θα με βγάλει ο δρόμος. Ακολουθώ τις ξεχασμένες λάμπες που τρεμοπαίζουν στο ρυθμό του αέρα. Συνηθίζω να επιλέγω δρόμους που οδηγούν σε παλιά αρχοντικά της πόλης, γιατί αισθάνομαι σα να ζω σε άλλες εποχές καθώς τα χαζεύω. Επίσης σε τέτοιες περιοχές οι πολυκατοικίες δεν έχουν μεγάλο ύψος και νοιώθω πως η δυσφορία μιας πόλης απέραντης με αφήνει για λίγο να ανασάνω, να νοιώσω ελεύθερη ή ίσως και σπουδαία γιατί το φως του φεγγαριού περιλούζει το κορμί μου. Φαντάζομαι πως είμαι μια τραγουδίστρια επάνω στη σκηνή που φοράει ένα εφαρμοστό κόκκινο φόρεμα και ερμηνεύει κομμάτια από το χώρο της jazz μουσικής. Τότε τα αστέρια, που αντιπροσωπεύουν όσα αγαπημένα μου πρόσωπα έχουν φύγει από τη ζωή, με αποθεώνουν και αισθάνομαι για λίγο πως είμαι κάποια.

Αχ φεγγάρι μου, βαθύς ο αναστεναγμός μου, γιατί τόσα χρόνια φυλάω μέσα μου μια ερώτηση που πολύ θέλω να σου κάνω και συνεχώς το αναβάλλω, για να βρω μόνη μου την απάντηση, αλλά ποτέ δεν έχω

καταλήξει κάπου... Ξεγγάρι μου που με οδηγείς όλες αυτές τις σιωπηλές νύχτες σε ποια στενά με παγιδεύεις; Τη μοναξιά, την αντέχω, δε με τρομάζει. Θαρρώ μάλιστα πως οι μοναχικοί άνθρωποι είναι οι πιο γενναίοι σε ετούτο τον αλλοιωμένο κόσμο. Απλώς καμιά φορά αναρωτιέμαι μήπως χαθώ - όχι στα στενά της σκοτεινής πόλης - στα μονοπάτια του μυαλού μου. Ο νους μου θυμίζει μια θάλασσα απέραντη που τις απάνεμες ημέρες είναι γαλήνια και μπορεί κανείς να ταξιδέψει μέσα της αλλά άλλες ημέρες με κακοκαιρία σκοτώνει οτιδήποτε βρεθεί στο πέρασμά της.

Δε μου απαντάς ξεγγάρι κι εγώ ανησυχώ πως και οι επόμενες βόλτες που θα κάνω θα είναι μοναχικές. Σου είπα, δε φοβάμαι τη μοναξιά αλλά τέτοιες ώρες που ο ήλιος δεν έχει ακόμα ανατείλει, μου έρχεται στο μυαλό μια συγκεκριμένη εικόνα: η δικιά μου και η δικιά του μορφή να πορεύονται μαζί στα στενά μιας πόλης μαγεμένης με πλακόστρωτα δρομάκια και γραφικά σπιτάκια. Εκείνη τη βόλτα τη θυμάμαι καθαρά σα να 'ταν χθες, σα να την αναβιώνω κάθε βράδυ στα όνειρά μου. Θυμάμαι τα μάτια του, δυο μάτια καστανά, τόσο κοινά που στα δικά μου μάτια φάνταζαν μοναδικά. Τη θυμάμαι εκείνη τη μέρα που τα βλέμματά μας φιλήθηκαν χωρίς καν ν' αγγίξει το κορμί μου το δικό του, χωρίς καν ν' ακούσω τη φωνή του. Μαζί του ένοιωσα την πιο αμήχανη και την πιο μαγική στιγμή, αλλά τώρα μόνη μου περιπλανιέμαι και πάλι...

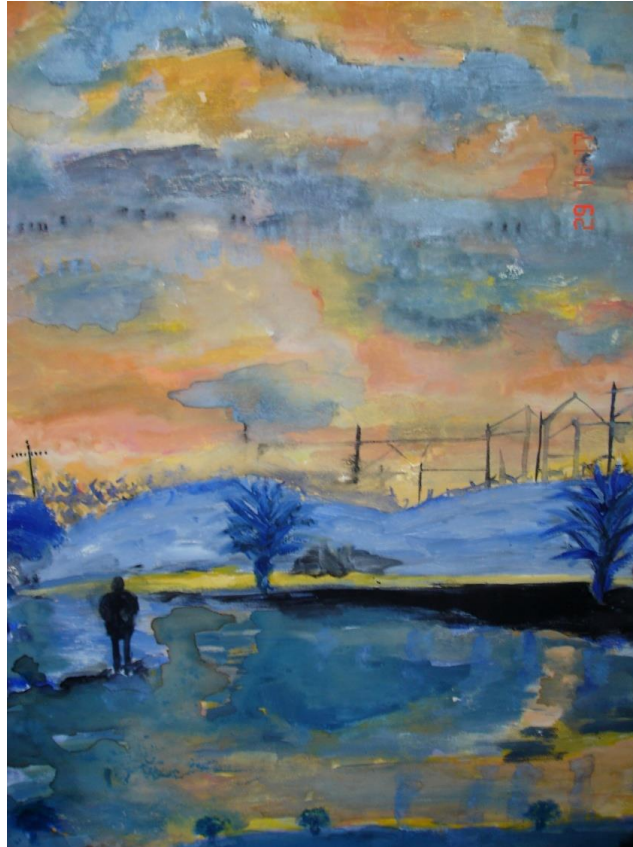
Ξεγγάρι μου, απάντησέ μου γιατί δεν αρκούν μόνο οι στιγμές που αναπολώ καθώς τα χρόνια περνούν· σκέφτομαι πολύ συχνά και τις μέρες που θα έρθουν. Τι θα κάνω με τη ζωή μου; Λένε πως πρέπει να ακολουθάς την καρδιά σου και να κάνεις αυτό που αγαπάς. Εγώ αγαπώ την τέχνη, μα περιορισμένος ο αριθμός των ανθρώπων που με συμμερίζονται, περιορισμένος ο αριθμός εκείνων που εκτιμούν την τέχνη μου. Στα μάτια κάτι τέτοιων ανθρώπων μοιάζω τρελή και δεν ξεχνούν να μου το υπενθυμίζουν κάθε μέρα. Γι' αυτό κι εγώ θέλω να ταξιδεύω, να περπατήσω στα στενά και άλλων πόλεων, να γνωρίσω ανθρώπους με διαφορετικές αντιλήψεις και να αναθεωρήσω κάποια δεδομένα.

Ξεγγάρι μου, όταν η όψη σου είναι στρογγυλή, ζωγραφίζω το πρόσωπο της Παναγίας επάνω σου. Δεν πιστεύω ούτε στο δόγμα του Χριστιανισμού ούτε του Βουδισμού ούτε και του Ινδουισμού. Πιστεύω όμως στο Θεό και στις δυνάμεις μου. Αν τελικά υπάρχει και κάθετα αυτή τη στιγμή κοντά σου, παρακάλεσέ τον να σώσει την ψυχή μου για να

σώσω κι εγώ με τη σειρά μου τον κόσμο ολόκληρο ή ότι έχει απομείνει από αυτόν...

Αντίο, φεγγάρι μου, σε καληνυχτώ. Αύριο πάλι θα τα πούμε.

Τάσσα Μπιτσάνη, Πορεία..., Λάδι, ακρυλικό, ακουαρέλα, 2007

Γ΄ ΒΡΑΒΕΙΟ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ

της ΤΟΥΦΕΞΗ ΟΛΥΜΠΙΑΣ
από το 2^ο ΓΕΛ ΘΕΡΜΗΣ «ΓΙΩΡΓΟΣ ΙΩΑΝΝΟΥ»

Είχα πολύ καιρό να βγω έξω. Πάρα πολύ καιρό καθόμουν στο κρεβάτι μου και κοιτούσα έξω από το παράθυρο. Από τότε που βομβαρδίστηκε το σπίτι μας και εγώ ήμουν έξω και δεν πρόλαβα να το χαιρετίσω, καθόμουν μέσα με το φόβο μήπως ξαναγίνει από. Όταν ξύπνησα σήμερα όμως, ο ήλιος έλαμπε μετά από καιρό. Και εγώ ένοιωσα έντονα την επιθυμία να βγω έξω και να τον νοιώσω στο δέρμα μου. Η μητέρα μου λίγο πριν βομβαρδιστεί το σπίτι μας, κατάφερε και μάζεψε κάποια ρούχα. Εκεί βρήκα ένα φόρεμα. Πρέπει να ήταν δικό της γιατί μου ήταν αρκετά μεγάλο. Βρήκα όμως και μια κορδέλα και το στερέωσα. Είχα πολύ καιρό να βγάλω τις πυτζάμες και η αίσθηση ήταν παράξενη. Έπλυνα το πρόσωπό μου, χτένισα τα μαλλιά μου και στάθηκα μπρος στην πόρτα. Στο σπίτι δεν ήταν κανείς. Άνοιξα την πόρτα και βγήκα έξω. Στάθηκα για λίγο παρατηρώντας το δρόμο, που έβλεπα τόσες μέρες από το παράθυρο. Ο θεός μου δεν έμενε στο κέντρο της πόλης, αλλά σε μια καλή περιοχή στην άκρη της και όλοι ένοιωθαν πως ο πόλεμος δεν θα έφτανε εκεί. Γεννήθηκε μέσα μου ξαφνικά η επιθυμία να δω το σπίτι μου. Ήξερα πως μπορεί να μην το άντεχα. Ίσως η εικόνα του γκρεμισμένου σπιτιού να με τσάκιζε, αλλά ήθελα να το δω. Ένοιωσα πως έπρεπε. Το σπίτι μου από το σπίτι του θείου μου ήταν σχεδόν μια ώρα δρόμος. Και έτσι αποφάσισα να ξεκινήσω. Περπατούσα στο πεζοδρόμιο. Τα σπίτια ακόμα δεν ήταν γκρεμισμένα. Ο πόλεμος όμως φαινόταν ότι τρύπωνε παντού, καθώς υπήρχαν πολλά - πολλά σκουπίδια στους δρόμους. Ποιος θα μάζευε άλλωστε σκουπίδια σε καιρό πολέμου! Περπατώντας έφτασα στην πλατεία Ελευθερίας. Την είχαν βομβαρδίσει. Πόσο ειρωνικό! Μέσα στα συντρίμια κατάφερα να διακρίνω πολύχρωμα σημαιάκια. Όταν μας βομβάρδισαν όλη η πόλη γιόρταζε τον ερχομό της Άνοιξης. Γι' αυτό ήμουν έξω. Νομίζανε τότε ότι ο πόλεμος δεν θα έφτανε στην πόλη μας.

Όμως ήρθε και σάρωσε τα πάντα. Δεν άντεχα να την κοιτάζω άλλο και έτσι συνέχισα να περπατώ. Όσο προχωρούσα προς το σπίτι μου και προς το κέντρο της πόλης ο πόλεμος ήταν ακόμη πιο έντονος. Στρίβοντας σε ένα σοκάκι, σταμάτησα απότομα. Ο δρόμος εδώ που κάποτε ήταν γεμάτος με ζωή, με μαγαζιά, με χρώματα, τώρα είχε συντρίμμια και ανθρώπους σχεδόν νεκρούς στις γωνίες. Ένας άντρας με μια καρότσα μάζευε όσους ήταν μάλλον νεκροί. Με κοίταξε στιγμιαία. Δεν άντεξα άλλο να κάθομαι εκεί και έτσι έστριψα και άρχισα να τρέχω ακολουθώντας άλλο δρόμο. Ένιωθα τα πνευμόνια μου να καίνε και έτσι σταμάτησα το τρέξιμο. Ένιωσα κάτι υγρό και είδα πως έκλαιγα. Πώς να μην κλαίω άλλωστε; Η πόλη μου. Αυτή η όμορφη πόλη που έχω τόσες όμορφες εμπειρίες και αναμνήσεις στους δρόμους της, τώρα είχε γίνει ένα πεδίο πολέμου. Σκούπισα τσα δάκρυά μου και συνέχισα να προχωράω. Το σπίτι μου δεν ήταν πολύ μακριά από εκεί που βρισκόμουν. Έφτασα στη γειτονιά της κολλητής μου, ένα δρόμο κάτω από το σπίτι μου. Η γειτονιά της είχε βομβαρδιστεί όπως και η δική μου. Ήμουν μαζί της όταν έγινε, μέσα στον πανικό όμως την έχασα. Δεν ξέρω που είναι. Ήταν το πρώτο πράγμα που ρώτησα όταν βρήκα τους γονείς μου. Ένα μήνα σχεδόν μετά και ακόμα δεν την έχω βρει. Έφτασα στη γειτονιά μου. Δεν μπορούσες να περπατήσεις εκεί καλά - καλά. Τα συντρίμμια είχαν κλείσει τον δρόμο. Στην άκρη είδα πάλι κάποιους ανθρώπους πεσμένους, όμως τράβηξα γρήγορα το βλέμμα από εκεί. Ξέροντας πως δεν θα άντεχα να ξαναζήσω το ίδιο. Με λίγο κόπο έφτασα μπροστά στο σπίτι μου. Ένιωσα πολύ παράξενα. Άμα στεκόσουν από μπροστά δεν φαινόταν γκρεμισμένο, καθώς η πρόσοψη είχε μείνει άθικτη. Άνοιξα αργά την πόρτα της αυλής. Την άφησα ανοιχτή. Η μαμά μου πάντα με μάλωνε που την άφηνα ανοιχτή, αλλά τώρα δεν νομίζω ότι θα μου έλεγε κάτι. Περπάτησα αργά, ανέβηκα τις σκάλες και έφτασα μπροστά στην μεγάλη πόρτα. Φοβήθηκα. Μα το χέρι σαν να αποφάσιζε μόνο του, σηκώθηκε και την άνοιξε. Χάος. Οι τοίχοι της κουζίνας και του σαλονιού είχαν γκρεμιστεί τελείως και έτσι άμα δεν ήξερες το σπίτι δεν μπορούσες να καταλάβεις τι ήταν εκεί πριν. Περπάτησα λίγο προς τα μέσα. Ένιωθα απείσια. Έφτασα μπροστά στη μεγάλη σάλα και κοίταξα μέσα. Τα πάντα είχαν γκρεμιστεί. Μα μέσα στα συντρίμμια μπορούσες να διακρίνεις τα πλήκτρα του πιάνου. Θυμήθηκα τον πατέρα μου να μας παίζει εκεί μουσική και η μαμά μου να τραγουδάει. Τώρα δεν ξέρω που είναι ο μπαμπάς μου, ούτε αν είναι

καλά. Μετά τους βομβαρδισμούς μάζεψαν όλους τους άντρες και τους έστειλαν να πολεμήσουν στα σύνορα. Δεν άντεχα άλλο. Έτρεξα προς την πόρτα, βγήκα έξω και την έκλεισα με δύναμη σαν να προσπαθούσα να παγιδέψω μέσα στο σπίτι όλες μου τις αναμνήσεις, για να μην με πληγώνουν πια. Κατέβηκα τις σκάλες, μα είδα μπροστά στην πόρτα που εγώ είχα αφήσει ανοιχτή μια κοπέλα. Μου φάνηκε γνωστή. Ήταν πολύ λεπτή, φαινόταν σαν να είχε να φάει καιρό. Μπορούσα να διακρίνω και μια πληγή στον ώμο της. Με πλησίασε. Φοβήθηκα πολύ ότι μπορεί να μου έκανε κακό. Πισωπάτησα και έφτασα ξανά μέχρι τις σκάλες. Κοίταξα τα μάτια της. Μπλε με πράσινο. Κάπου τα ήξερα αυτά τα μάτια. Τότε την είδα να κουνάει τα χείλια της, φαινόταν σαν να προσπαθούσε να μου πει κάτι. Με κόπο άκουσα ότι έλεγε "τριανταφυλλάκι μου". Έτσι με έλεγε μόνο ένας άνθρωπος, η κολλητή μου. Τότε έπεσε. Έτρεξα κοντά της αγκαλιάζοντάς την. Τα μάτια μου έτρεχαν ανεξέλεγκτα δάκρυα και πλέον έκλαιγα με λυγμούς. Σήκωσε το χέρι της με προσπάθεια και μου χάιδεψε το πρόσωπο. Άρχισα να της μιλάω, να της λέω να μην με αφήσει. Προσπάθησα να την σηκώσω μα δεν γινόταν. Μου ψιθύρισε "Σ' αγαπώ τριανταφυλλάκι μου" και έκλεισε τα μάτια της. Άρχισα να κλαίω πιο δυνατά, πιο έντονα, φώναζα, ούρλιαζα. Τότε κάποιος μου μίλησε, μου είπε να τρέξω. Δεν καταλάβαινα τι γινόταν. Άκουσα έναν δυνατό θόρυβο. Την αγκάλιασα πιο σφικτά. Έναν ακόμη θόρυβο πιο δυνατό. Δεν μπορούσα να την αφήσω. Και ύστερα έναν θόρυβο σχεδόν δίπλα μου. Μας ξαναβομβάρδιζαν. Δεν μπορούσα να τρέξω. Έπρεπε να μείνω κοντά της. Είδα το ελικόπτερο, είδα την γειτονιά μου, είδα την κολλητή μου... Και ύστερα σκοτάδι.

Leonid Afremov - *I Love!*

Γ΄ ΒΡΑΒΕΙΟ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

Στους δρόμους της πόλης

της ΤΣΙΟΥΜΑ ΧΡΙΣΤΙΝΑΣ

από τα ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΑ ΜΑΝΤΟΥΛΙΔΗ

Έαρ. Μία λέξη, τρία γράμματα. Ε-Α-Ρ. Η αφάβητος της άνοιξης, του αέρα που παρασέρνει στο πέρασμά του την μυρωδιά του φρέσκου ψωμιού και την "παντρεύει" με τις βιολέτες του Μαρτίου· που τρυπώνει νυχοπατώντας στις συζυγική κλίνη, λουσμένη μονάχα στο φως του φεγγαριού, μειδιώντας με το δάχτυλο στα χείλη· που ξαποσταίνει στον ίσκιο των γέρικων πλατανιών και ξεδιψά με το γάργαρο νερό των ποταμών· που πεθαίνει μπροστά στην αδράνεια και τον δισταγμό· που αναγεννιέται μες στην επανάσταση.

Γέρνω το κεφάλι μου στον τοίχο και παρακολουθώ το δράμα που εκτυλίσσεται μπροστά μου. Στο σημείο όπου η Αριστοτέλους συναντά την

παραλιακή στέκεται μία γυναίκα. Φοράει απλοϊκά ρούχα, ένα κασκόλ που κρατά πάνω στο στόμα της και μια ελαφριά ζακέτα, νέμεσις μες στην ψύχρα της νύχτας. Τα χέρια της είναι ροζιασμένα καθώς τα απλώνει προς τους βιαστικούς περαστικούς, εκλιπαρώνοντας τους να καθυστερήσουν την επιστροφή τους στο σπίτι.

- Σας παρακαλώ, κύριε, βοηθήστε με. Ένα ευρώ μονάχα, δεν ζητάω πολλά, έχω δύο παιδάκια να ζήσω, μάνα είμαι και εγώ. Σας παρακαλώ...

Η φωνή της χάνεται μες την κίνηση του δρόμου. Προς στιγμήν, τα μάτια της στρέφονται πάνω μου, άλλη μια παρείσακτη που γυροφέρνει στα σοκάκια της πόλης. Κάνει να μου μιλήσει, αλλά την προσπερνώ κουμπώνοντας ως πάνω το παλτό μου. Νιώθω το βλέμμα της καρφωμένο στην πλάτη μου.

- Σε λυπάμαι, μου λέει.

Κατηφορίζω κόντρα στον Λευκό Πύργο, μην τολμώντας να σηκώσω τα μάτια μου. Φωνές φοιτητών αντηχούν, λίγα λεπτά πριν από τα μεσάνυχτα, σαν να με καλούν να πλησιάσω. Θυμάμαι αμυδρά όλες εκείνες τις φορές που, μετά από τις εξουθενωτικές στο αμφιθέατρο παραδόσεις, μαζευόμασταν στο παλιό μας στέκι και ύστερα σεργιανίζαμε ως τα ξημερώματα. Γελούσαμε τότε δυνατά και οι κουβέντες μας ταξίδευαν πέρα από τον Θερμαϊκό, με τις στιγμές να διαρκούν δευτερόλεπτα και συγχρόνως αιώνες. Πλέον, το "εμείς" έχει μετατραπεί σε "εγώ".

Αραδιάζω τα πράγματά μου σε ένα άδειο παγκάκι. Δεν είναι πολλά, μόνο μία μάλλινη τσάντα με μερικές πρόχειρες μπλούζες και μπλουτζίν παντελόνια. Κάθομαι και αφήνω το βλέμμα μου να χαθεί στην απεραντοσύνη της θάλασσας. Για κάποιον λόγο, το υγρό στοιχείο αποτελούσε ανέκαθεν κάθαρση για μένα. Φέρνει στον νου μου αλλιώτικες, ανέμελες εποχές και ανασύρει αναμνήσεις καταχωνιασμένες στο πίσω μέρος του μυαλού μου. Ξαφνικά, είμαι τεσσάρων χρονών, κρεμασμένη από τους ώμους του πατέρα μου, προσπαθώντας να σκαρφαλώσω στο ψηλότερο δέντρο της αυλής μας. Ξεφωνίζω χαρούμενη και τεντώνω τα δάχτυλά μου προς τα πάνω αν και γνωρίζω πως ο στόχος μου είναι ακατόρθωτος. Ακόμη και με τη βοήθεια του μπαμπά, είμαι πολύ μικρή σε έναν αχανή κόσμο. Το σκηνικό αλλάζει και τραβώ τη μαμά μου από την ποδιά, ενώ ο δίσκος με τα κουλουράκια που κρατά στα χέρια της

ταλαντεύεται επικίνδυνα. Εκείνη αναστενάζει, τον αποθέτει στον πάγκο της κουζίνας και σκύβει προς το μέρος μου.

- Άσχημο όνειρο; ψιθυρίζει στα μαλλιά μου.
- Όχι πια.

Αντί για τη ζεστασιά της αγκαλιάς της, με υποδέχεται ένα κύμα δροσιάς από τον κόλπο. Ανοιγοκλείνω τα μάτια μου μερικές φορές, προτού συνειδητοποιήσω έκπληκτη ότι κλαίω. Όχι με τα βουβά αναφιλητά που έπνιγα στο μαξιλάρι μου όλους αυτούς τους μήνες, γεμάτα ενοχή και ελπίδα. Ενοχή για την πορεία που είχε πάρει η ζωή μου και ελπίδα πως σύντομα τα βάσανά μου θα τελείωναν. Όχι με τα δάκρυα ευγνωμοσύνης που κυλούσαν στα μάγουλά μου όταν αποφοίτησα από την Σχολή, ενώ οι συμφοιτητές μου με τραβούσαν σε μια ομαδική αγκαλιά και ουρλιάζαμε υστερικά. Λυγμοί παραμορφώνουν τώρα το πρόσωπό μου, φαντάζοντας ολόκληρο το σώμα μου. Δεν μπορώ να το ελέγξω, παίρνω βαθιές ανάσες, πασχίζω να ηρεμήσω τον εαυτό μου, αλλά μου είναι αδύνατο.

“Σε λυπάμαι”. Αυτά ήταν τα λόγια της ζητιάνας, που είδε ζωγραφισμένη την απελπισία στο πρόσωπο, αν και αυτή περνούσε πιο δύσκολα απ’ ότι εγώ. “Σε λυπάμαι” ήταν και η φράση που χρησιμοποίησε εκείνος, βλέποντάς με να τον ικετεύω για μία ευκαιρία ακόμα, ένα χαμόγελο ακόμα, ένα φιλί ακόμα. Για κάτι ακόμα.

Ένα απαλό αεράκι χαϊδεύει τα μάγουλά μου. Είναι ο αέρας της άνοιξης, ένας μελαγχολικός, παγωμένος αέρας που με αγγίζει προσεκτικά. Καρτερικά. Αντικρύζει τον Χειμώνα που έχει κουρνιαώσει μέσα μου και τον παρηγορεί, τον κατηγορεί συνάμα για αδράνεια. Τον πεισμώνει για επανάσταση.

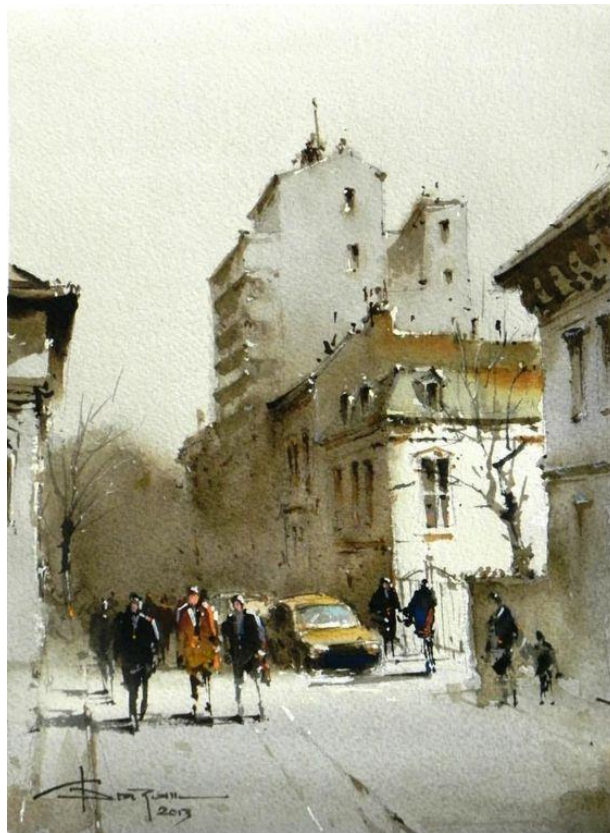
Τα δάκρυά μου έχουν στερέψει. Μια ανώτερη δύναμη με ταρακουνά από τη θέση μου, με στήνει στα πόδια μου, με ωθεί αν συνεχίσω τον αγώνα. Σκοπός· μια φλόγα αρχίζει να σιγοκαίει μέσα μου. Τα βήματά μου, σχεδόν μηχανικά, με οδηγούν πίσω, στους φοιτητές, στην ζητιάνα. Τα μαγαζιά έχουν κλείσει, οι δρόμοι έχουν ερημώσει. Δε βρίσκεται κανένας εδώ.

Ενστικτωδώς, γνωρίζω τι πρέπει να κάνω. Θα τρέξω κοντά στους φοιτητές, θα ακούσω τις ιστορίες τους, θα γελάσω με την καρδιά μου ως το πρωί. Θα σφίξω το χέρι της ζητιάνας, θα της δώσω και τα τελευταία μου χρήματα, θα την κοιτάξω βαθιά μέσα στα μάτια και θα της πω να μη λυπάται για εμένα, πως έχω βρει νόημα στη ζωή μου.

- Και κάτι τελευταίο: δεν είσαι μόνη. Μην το ξεχάσεις ποτέ.

Θα επανορθώσω. Θα οικοδομήσω μια καλύτερη ζωή, που θα ταιριάζει σε ένα καλύτερο "εγώ". Με λίγη τύχη, δε θα αργήσει να έρθει και το "εμείς". Θα το κάνω. Αύριο.

Προς το παρόν, δε μου μένει παρά να χαθώ και πάλι στους δρόμους της πόλης.

Επιμέλεια
Κασσιανή Πιτέλη
Αναστασία Μπιτσάνη

Μάιος 2019

Σχολεία που συμμετείχαν στο Διαγωνισμό

- 2ο Λύκειο Καλαμαριάς
- Αρσάκειο
- Εκπαιδευτήρια Μαντουλίδη
- Γενικό Λύκειο Βασιλικών
- Ελληνογαλλική Σχολή Καλαμαρί
- 1ο Λύκειο Καλαμαριάς
- 1ο Λύκειο Νέας Μηχανιώνας
- Μουσικό Σχολείο
- 1ο Λύκειο Πανοράματος
- 2ο Λύκειο Θέρμης «Γιώργος Ιωάννου»
- Πειραματικό Σχολείο Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης
- 2ο Λύκειο Μίκρας
- 2ο Πειραματικό Λύκειο Θεσσαλονίκης